

[Henning Rasmussen]

låne til forbrug, hvis forbruget er til at nedbringe ventelister ved hjælp af nye aktiviteter. Det er ganske, ganske usædvanligt, at det nu bliver et fast led i regeringens økonomiske politik, at man i den grad skal låne eller skal forbruge af opsparede penge for at dække daglige udgifter.

For det er ikke sandt, når ministeren fremstiller det, som om dette her er en engangsforeteelse, det er sådan lige en vanskelighed, vi skal over i 1988, og så kommer vi i smult vande. Det er ikke realistisk tale. Det ville kun være realistisk tale, hvis man kunne fjerne presset på sygehusvæsenet, hvis man kunne fjerne presset på sygesikringen, hvis man kunne reducere folks besøg hos læger, hvis man kunne nedsætte folks medicinforbrug, hvis man kunne nedsætte indlæggelserne på hospital. Men det kan man ikke; det kan hverken amtskommunerne eller staten gøre. Derfor er vi ikke i en situation, hvor der bare er tale om et overgangsfænomen, bare at vi skal over 1988, og hvor vi derfor kan tage af kassen eller kan låne til forbrug, hvorefter vi kan betale tilbage i de lettere tider, der kommer derefter. Det er ikke realistisk tale, men det er den tale, man forsøger at holde.

En bemærkning til det, indenrigsministeren sagde om, hvem der havde vundet ved aftalen. Indenrigsministeren kunne ikke lide, at hr. Agerschou havde brugt udtrykket, »at regeringen har luret de Radikale«. Jeg er ikke sikker på, om ikke bemærkningen er ganske rigtig. For hvad er realiteten på torsdag eftermiddag? Så er realiteten den, når det drejer sig om primærkommunerne, at Det Radikale Venstre har konfirmeret den position, som indenrigsministeren hele tiden har fastholdt over for primærkommunerne, og som de ikke er enige i, vurderingen og forståelsen af rammeaftalen. De er ikke enige i ministerens vurdering af, at det går nok med økonomien i 1988. Her cementerer Det Radikale Venstre det standpunkt, ministeren hele tiden har indtaget, så dér vandt man ikke noget. Man vandt det, at man fjernede skateloftet, men det vandt man bl.a., fordi man ved, at det ville vi andre ikke have med at gøre.

Men når det drejer sig om amtskommunerne, er de i dag i en værre situation, end de var dengang, de forhandlede frit med indenrigsministeren, for de har fået et skatte-loft, de har fået et brud med centralnervesy-

stemet i det kommunale selvstyre, og det har de ved Det Radikale Venstres hjælp. Derfor hjælper Det Radikale Venstre regeringen til at være strammere over for kommuner og amtskommuner samlet, end det var regeringens hensigt, dengang forhandlingerne blev ført, før man kom frem med sit provokative lovforslag, det forslag, som man godt vidste at Det Radikale Venstre ikke ville være med til at gennemføre. Men så accepterer Det Radikale Venstre for at få lidt på primærkommunerne en stramning i forhold til regeringens holdning under de frie forhandlinger over for amtskommunerne og fastlåser det.

Jeg ved så ikke, hvem der vandt, og hvem der tabte. Jeg ved bare, at det kommunale selvstyre, at kommuner og amtskommuner tabte i den strid, og jeg ved, uanset hvad ministeren forsøger at fortælle os om de overordnede samletal, at dette giver ganske alvorlige problemer for samtlige amtskommuner og for en lang række primærkommuner. Her er det varierende, men for en lang række primærkommuner ved den budgetdækning, der foregår, vil befolkningen opdage, at dette ikke bare er en diskussion, der har betydning for nogle amtsrådsmedlemmer og for endnu flere kommunalrådsmedlemmer. Det er en diskussion, der har betydning for hele befolkningen. Den diskussion får vi i september, og jeg ønsker ministeren til lykke med, at han skal bestemme indholdet af samtlige amtskommuners budgetter for 1988. Tillykke med den sejr for det liberale Venstre!

Karen Højte Jensen (KF):

Det var faktisk hr. Stavad, der fik mig til at bede om ordet. Han talte om udgiftsudviklingen, og om den vil jeg gerne sige, at den på det primærkommunale område fra 1982 til 1987 har været ca. 3/4 pct. i gennemsnit om året og på det amtskommunale område 1½ pct. om året i gennemsnit. Skulle vi drage en sammenligning til den statslige udgiftsvækst, har, når der ses bort fra faldet i udgifterne til bloktilskud og arbejdsløshedsunderstøttelse, gennemsnittet været ca. ½ pct. om året, så der er ikke rimelig basis for det, som hr. Stavad sagde.

Jeg går ud fra, at det er en forglemmelse, når hr. Henning Rasmussen ikke svarede på det spørgsmål, jeg stillede i den sidste del af mit forrige indlæg. Jeg spurgte nemlig, hvor